

žené politickými úřady v řízení před těmito úřady, připadají státu. To platí též pro státní úřady policejní podle čl. 13 cit. zák. Ustanovil-li zák. č. 221/24 ve 2. odstavci § 262, že peněžité pokuty, uložené za přestupky tohoto zák., které trestají podle § 263 politické (policejní) úřady (adm. policejní vrchnosti), plynou do pokladny příslušné nemocenské pojišťovny, odporuje toto ustanovení předpisu čl. 11 zák. č. 125/27 a nutno je proto uznati za derogované tímto ustanovením. Derogační úmysl zákonodárcův jest takto v zákoně samém vyjádřen na tolik jasně, že nebylo třeba, aby bylo v něm zvláště ještě expressis verbis uvedeno, že se zrušuje také 2. odst. § 262 zák. č. 221/24. Proto nelze z té okolnosti, že se tak výslovně nestalo, nic dovozovati pro opačný názor, hájený stížností. Ani její poukaz na zásadu *Lex posterior generalis non derogat legi priori speciali* na věci nic nemění, když *lex generalis*, jakým arci zák. č. 125/27 jest, obsahuje ustanovení, jehož gramatickým i logickým výkladem, jak shora bylo dovozeno, nutno dospěti k úsudku, že dotčené ustanovení *legis prioris specialis*, v daném případě 2. odst. § 262 zák. č. 221/24, bylo jím derogováno.

Z té okolnosti, že zákon z 8. listopadu 1928 č. 184 Sb., jímž byl novelisován zák. č. 221/24, nezměnil 2. odst. § 262 tohoto zák., a že předpis ten byl pojat v nezměněném znění do přílohy k vyhlášce min. soc. péče ze 17. listopadu 1928 č. 185 Sb., vydané podle zmocnění daného mu ve 2. odst. § 138 zák. č. 184/28, nelze rovněž nic dovozovati, zejména nikoli, že by v tom bylo lze spatřovati úmysl zákonodárce, zachovati předpis 2. odst. § 262 zák. č. 221/24 vedle ustanovení čl. 11 zák. č. 125/27 v platnosti. K projevu takovéhoho úmyslu by nestačila pouhá republikace onoho předpisu v uvedené vyhlášce, která nemá ani povahy právní normy, neboť republikováním starého zákona vyhláškou min. nový zákon zrušen nebo změněn býti nemůže. K tomu bylo by třeba výslovného ustanovení v zák. č. 184/28, ze kterého by bylo zřejmo, že se jím mění čl. 11 zák. č. 125/27, a že peněžité tresty, uložené podle zák. č. 221/24 nepřipadají státu, nýbrž plynou do pokladny pojišťovny. Leč takovéhoho ustanovení v novele č. 184/28 není, a není proto ani možno právem tvrditi, že by tímto zákonem byl změněn předpis čl. 11 zák. č. 125/27. Ve stejném smyslu vyzněl i nář. Boh. A 9091/31.

Č. 9432.

Policie cestovní: Cestovní pas nelze podle § 7 lit. d) zák. č. 55/28 odepríti z důvodu, že dosavadní veřejná činnost žadatele nedává záruky, že cesty do ciziny nezneužije k poškození státu.

(Nález ze dne 20. října 1931 č. 14.903.)

Prejudikatura: Boh. A 9397/31.

Věc: Arnošt R. v R. proti zemskému úřadu v Bratislavě o cestovní pas.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad v pořadí instancí žádosti st-lově o vydání cestovního pasu do ciziny. — — —

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle odst. 1. § 7 zák. o cestovních pasech smí býti cestovní pas odepřen jen osobám: a) jež nejsou svéprávné a nevykáží-li se svolením zákonného zástupce; b) proti nimž jest zahájeno vyšetřování pro trestní činy stíhané z povinnosti úřední, na které zákon stanoví trest vězení delší než 14 dní nebo trest na penězích vyšší než 5000 Kč, nebo které byly odsouzeny pro takové činy, a na nichž má býti trest vykonán; c) jež jsou omezeny výrokem soudu nebo úřadu politického ve volnosti cestovati; d) jejichž cesta od ciziny mohla by ohrožovati důležité zájmy státní bezpečnosti nebo důležité hospodářské zájmy republiky Čsl., jakož i světoběžníkům ze zvyku; e) jež dluží daně nebo jiné dávky veřejné v poměrně značnější výši, takže jejich cestou do ciziny mohly by býti ohroženy zájmy státu nebo jiných veřejno-právních korporací. Ustanovení toto neplatí, je-li za tyto daně a dávky dostatečná jistota.

Ze znění tohoto ustanovení zákonného je zřejmo, že jen za těchto podmínek smí býti cestovní pas odepřen a že tedy — nejsou-li tyto podmínky splněny — musí býti žadateli cestovní pas vydán, ač nebrání-li tomu předpisy 2. a 3. odst. cit. § 7, jež však v konkrétním případě nepadají vůbec na váhu. Mýlí se proto žal. úřad, soudí-li v odvodním spise, že rozhodnutí o povolení nebo nepovolení cestovního pasu podle lit. d) 1. odst. § 7 je dáno do volné, správními předpisy neobmezené úvahy. Zákon ovšem ponechává úřadu, aby uvažuje podle své povinnosti, čeho péče o veřejnou bezpečnost vyžaduje, posoudil sám, může-li cesta osoby žádající o cestovní pas ohrožovati důležité zájmy státní bezpečnosti. Tato diskrecionální moc úřadu není však pouhou libovůlí, neboť — jak je ze znění zákona zřejmo, — úřady smějí ji použiti jen tehdy, mají-li v konkrétních skutečnostech dostatečný důvod a oporu pro úsudek, že by žadatelova cesta do ciziny mohla ohroziti důležité zájmy státní bezpečnosti. (Srov. nář. Boh. A 9397/31.)

V daném případě žal. úřad odepřel st-li vydání cestovního pasu, poněvadž úředním šetřením se zjistilo, že dosavadní veřejná činnost st-lova nedává záruky, že st-l nezneužije cesty do ciziny k poškození státu, a že z důvodů státně-policejních bylo potřebno cestu st-le do ciziny zameziti. Vychází tedy žal. úřad z právního názoru, že je potřebí při vydání pasu cestovního, aby zde byly určité okolnosti, které vylučují možnost ohrožení důležitých zájmů státních. Zákon o cestovních pasech však v odst. 1. lit. d) § 7 stanoví pozitivně, že smí býti odepřen cestovní pas osobám, jejichž cesta do ciziny mohla by ohrožovati důležité zájmy státní bezpečnosti nebo důležité zájmy hospodářské republiky Čsl., jakož i světoběžníkům ze zvyku. Musí tedy úřad sám dovoditi, ze kterých konkrétních skutečností dospěl úřad k úsudku, že cesta žadatelova by mohla ohroziti důležité zájmy státní bezpečnosti. Konkrétních okolností takových žal. úřad v nař. rozhodnutí neuvedl, veden jsa patrně nesprávným právním názorem.

Č. 9433.

Policie požární. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: Za platnosti zák. č. 125/27 není přípustno další odvolání